

Nog elke dag aanwezig

Het is maart 2014. Hilde is net vier maanden geleden bevallen van haar tweede kind, dochter Leah, wanneer ze last krijgt van een bult in haar borst. De huisarts denkt aanvankelijk aan verstopte melkklieren, maar wanneer het niet over gaat, verwijst hij haar naar de mammapoli van het plaatselijke ziekenhuis.

Hilde samen met haar dochter Leah

Hilde blijkt een mammacarcinoom te hebben. Gelukkig zijn er geen metastasen, maar de tumor is op dat moment zo groot dat er niet geopereerd kan worden. Hilde start met neo-adjuvante chemokuren. Er breekt daardoor een hectische behandelperiode aan voor het gezin met twee kinderen van jonger dan twee jaar. Gelukkig blijkt er een complete respons te zijn op de chemokuur. Zekerheidshalve wordt wel een borstsparende operatie gedaan, aangevuld met radiotherapie, vanwege Hilde's leeftijd, ze is dan 37 jaar, en de tumorkenmerken.

Erfelijkheidsonderzoek als afsluiting

Hilde vraagt haar arts om een erfelijkheidsonderzoek. Dit wordt niet noodzakelijk geacht: er is geen borst- of eierstokkanker in de familielijn van haar moeder, wat een dergelijk onderzoek nodig maakt. Hilde is niet gerust en ze blijft herhaaldelijk aandringen op een erfelijkheidsonderzoek. Ook al heeft ze misschien geen feitelijke aanwijzingen, toch heeft Hilde het gevoel dat ze het moet doen, mede om het ziekteproces af te kunnen sluiten. Uiteindelijk wordt het erfelijkheidsonderzoek opgestart en wordt bekend dat Hilde erfelijk belast is vanuit de

De momenten met zijn viertjes thuis worden extra waardevol, de wereld wordt kleiner gemaakt en het gezin stelt prioriteiten

familielijn van haar vader. Behalve Hilde zijn zowel haar vader als haar oudste zus drager van het BRCA1-gen. Al heeft Hilde zelf aangedrongen op het onderzoek, toch komt de uitslag aan als een mokerslag. Alle behandelingen zijn net afgerond, Hilde had gehoopt met het erfelijkheidsonderzoek een periode af te sluiten. In plaatst daarvan komt ze opnieuw

terecht in het behandeltraject. Er moeten opnieuw abrupte beslissingen genomen worden over behandelingen als een ovariëctomie en preventieve amputatie van beide borsten. Tot de ovariëctomie besluit Hilde snel. De keuze over preventieve amputatie en reconstructie stelt ze uit tot het einde van het jaar. Hoewel er tussen de eerdere behandelingen en de preventieve amputatie met reconstructie hersteltijd heeft gezeten, slaat deze laatste operatie toch niet aan. Hilde krijgt last van een infectie in haar geopereerde borst en een van de siliconenprothesen moet eruit.

Zware periode maakt gezin hechter

Terugkijkend op haar hele behandelphase ervaart Hilde dit als de zwaarste periode. Hilde is behoorlijk ziek van de infectie: ze kan niet tillen, bukken, nauwelijks voor de kinderen zorgen en het herstel vraagt veel van haar. In die periode merkt Hilde hoe ze als gezin hechter naar elkaar toe groeien. De momenten met zijn viertjes thuis worden extra waardevol, hun wereld wordt kleiner gemaakt en het gezin stelt andere prioriteiten. Daarnaast is ook de hulp en steun van familie en vrienden hard nodig om deze periode door te komen. Het helpt bovendien dat partner Hugo veel thuis kan werken. Inmiddels, een jaar na de reconstructie, gaat het een stuk beter met Hilde, al is de kanker er in zekere zin nog elke dag. De impact van de behandelingen, de lichamelijke veranderingen door de vroegtijdige overgang, het verlies van haar borst en de angst dat de kanker terugkomt, zijn altijd aanwezig.

Natuurlijk vraagt Hilde zich weleens af hoe het gegaan was als ze eerder had geweten dat ze erfelijk belast was. Ze had dan direct voor een reconstructie kunnen kiezen en geen bestraling nodig gehad, waardoor deze reconstructie mogelijk wel was gelukt. Alleen helpen die gedachten niet. Wat haar wél helpt, is terugblikken op hoe ze het als jong gezin met elkaar gered hebben en dicht bij elkaar gebleven zijn. Op alle goede beslissingen die ze samen gemaakt hebben en de steun die ze gekregen heeft. Hilde heeft geleerd hoe ze haar eigen innerlijke kracht kan inzetten om met angst en verdriet om te gaan. De angst dat de kanker weer terugkomt is er elke dag. Het is Hilde's eigen veerkracht die maakt dat die angst haar niet verlamt maar ervoor zorgt dat ze alles wat haar zo dierbaar is, dichtbij houdt.